

Skutky 10:38 (B21) Ježíše z Nazaretu Bůh pomazal Duchem svatým a mocí. Kamkoli přišel, konal dobro a uzdravoval všechny soužené od ďábla, protože Bůh byl s ním.

MH – Život naplněný pokojem 20.2 Spasitel učinil z každého uzdravení příležitost k tomu, aby do myslí i nitra lidí vštěpoval Boží zásady. To byl smysl Jeho díla. Uděloval pozemské požehnání, aby naklonil srdce lidí ke snazšímu přijetí evangelia Jeho milosti. (srv. ZNP 10.5)

Matouš 4:17 Od té chvíle začal Ježíš hlásat a říkat: "Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království Nebes."

DA – Touha věků 151.2 Ježíš viděl v každém člověku bytost, kterou je třeba pozvat do nebeského království. Získával si srdce lidí tím, že mezi ně chodil a vždy chtěl jen jejich dobro. Vyhledával je na ulicích, v domech, na lodích, v synagogách, na březích jezera i na svatbě. Setkával se s nimi při jejich každodenní práci a zajímal se o jejich běžné starosti. Přicházel se svým učením do jejich příbytků a celé rodiny mohly ve svých domovech vnímat vliv Jeho božské přítomnosti. Velká míra osobního porozumění Mu pomáhala získávat jejich srdce. (srv. TV 93.2)

DA – Touha věků 259.5 Celé dny učil nevzdělané, uzdravoval nemocné, vracel zrak slepým, sytil zástupy a večer nebo brzy ráno odcházel do svatyně hor, aby měl společenství se svým Otcem. Často se celou noc modlil a rozjímal a za svítání se vracel mezi lidi ke své práci. (srv. TV 161.5)

DA – Touha věků 73.1 Ježíš po celou dobu svého života na zemi svědomitě a vytrvale pracoval. Očekával mnoho, a proto mnoho podstoupil. Na počátku své služby řekl: **Jan 9,4** "Musím konat skutky toho, kdo mne poslal, dokud je den; přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat." (srv. TV 43.2)

DA – Touha věků 329.3 Láska k Bohu, horlivost pro Jeho slávu a láska k padlému lidstvu přivedla Ježíše na zem, aby zde trpěl a nakonec zemřel. Láska byla hybnou silou v celém Jeho životě. Vybízí nás, abychom tuto zásadu přijali také my. (srv. TV 209.2)

Ev – Evangelizace 636.1 Co Kristus učil, to sám také žil. Jeho horlivost Ho nikdy nevedla k nezdravému vzplanutí. Projevoval důslednost bez tvrdohlavosti, dobrotivost bez slabošství, něhu a soucit bez sentimentalismu. Byl velmi společenský, přesto v sobě měl důstojnost, která odrazovala od nepřiměřené důvěrnosti. Jeho ukázněnost nikdy nevedla k fanatismu nebo strohosti. Nepřizpůsoboval se tomuto světu, přesto Mu nebyly lhostejné potřeby i těch nejobyčejnějších lidí. Byl vnímavý k potřebám všech." - Rukopis 132, 1902.

SC – Cesta ke Kristu 12.1 V Jeho očích byl každý člověk vzácný. Ačkoli se stále choval s božskou důstojností, skláněl se s největší něhou ke každému členu Boží rodiny. V každém člověku viděl ztraceného hříšníka, jehož přišel zachránit. (srv. CK 9.3)

DA – Touha věků 274.2 Ježíš seděl u stolu celníků na čestném místě. Svou účastí a laskavostí ukázal, že uznává lidskou důstojnost, a lidé se toužili stát hodnými Jeho důvěry. Jeho slova na jejich vyprahlá srdce působila životodárnou mocí a byla pro ně požehnáním. Probudila v těchto vyděděncích společnosti nové pohnutky a otevřela jim možnost nového života. (srv. TV 171.4)

DA – Touha věků 91.1 Žádného člověka nepovažoval za bezcenného a všem chtěl přinést spasení. Vždy a všude se snažil být prospěšný a hledal nejvhodnější způsob, jak za daných okolností přivést lidi k poznání. I těm nejzvrácenějším a nejzoufalejším se snažil dát naději a ujišťoval je, že mohou obdržet čistý a bezúhonný charakter a projevovat se jako Boží děti. Často se setkával s lidmi, kteří se dostali pod nadvládu satana a neměli sílu se z ní vymanit. Se soucitem a pochopením potěšoval tyto malomyslné, nemocné, zkoušené a ztracené. Promlouval k nim slovy, která potřebovali slyšet a kterým rozuměli. Setkával se také s těmi, kdo usilovně bojovali s nepřítelem. Povzbuzoval je, aby vytrvali, a

ujišťoval je, že Boží andělé jsou na jejich straně a dovedou je k vítězství. Lidé, kterým takto pomáhal, se přesvědčili, že Mu mohou plně důvěřovat, že s nimi cítí a nevyzradí jejich tajemství. (srv. TV 55.2)

DA – Touha věků 92.1 Ježíš uzdravoval tělo i nitro. Cítil se všemi trpícími a všem přinášel úlevu. Jeho laskavá slova na ně působila jako hojivý balzám. Nedá se říci, že by tehdy vykonal nějaký zázrak, ale vycházela z Něho uzdravující síla lásky, která pozvedala nemocné a nešťastné. Tímto nenápadným způsobem pomáhal lidem již od dětství. Proto Jej mnozí tak rádi poslouchali, když začal veřejně vystupovat. (srv. TV 55.3)

DA – Touha věků 92.1 Ve skutečnosti však byl Ježíš v dětství, mládí i v dospělosti osamělý. Ve své čistotě a věrnosti nesl tíhu zodpovědnosti za spasení světa sám. Z lidí s ním nikdo nebyl a nepomáhal Mu. Věděl, že pokud lidé od základu nezmění své zásady a způsob myšlení, budou všichni ztraceni. Nikdo si neumí představit, jak těžce na Něho toto břemeno doléhalo. Cílevědomě a odhodlaně plnil své poslání být světlem lidí. (srv. TV 55.4)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.8 Až na několik výjimek chodil po zemi nerozpoznán a neuznáván svými stvořeními. Místo oslavného zpěvu bylo ovzduší znečištěné hříchem a prokletími. Jeho údělem byla chudoba a ponížení. Když procházel sem a tam při svém poslání milosrdenství, aby uzdravoval nemocné a pozvedl sklíčené, zřídka kdy Ho nějaký hlas nazval požehnaným. Ti největší z národa Ho mýjeli s opovržením.

DA – Touha věků 406.5 Vrcholný důkaz Spasitelova božství vedl Židy k zavržení Jeho díla. Hlavní smysl Jeho zázraků spočíval v tom, že přinášely lidem požehnání. Největším důkazem o Jeho božském původu byl Jeho život, ve kterém se zjevoval Boží charakter. Konal Boží skutky a vyslovoval Boží slova. Takový život je největším ze všech zázraků. (srv. TV 259.1)